

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXVI - N. 7 - 8 - 9

Juliol - Agost - Setembre 2009

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure

Cartes pastorals 189

Confirmacions

Tercer trimestre..... 204

Entrevista al Sr. Bisbe

Una any com a Bisbe de Lleida..... 205

Secretaria General:

Nomenaments 208

Necrològica

Mn. Valero Beltrán Larroya 218

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 191 219

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Tercer Trimestre 2009..... 221

Ajudant a viure

El baptisme, un assumpte seriós

5 de juliol de 2009

Sempre ha estat necessari, però ara, que hi ha fins i tot qui fa “batejos laics”, convindria reivindicar la necessitat de prendre amb més serietat la preparació i celebració del Baptisme.

L'evangeli de Mateu acaba amb unes paraules precises de Jesús: “He rebut plena autoritat al cel i a la terra. Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat.” (Mt 28, 18-20).

Així, fer deixebles de Crist comporta dues operacions: batejar i ensenyar. La primera designa l'acció sacramental i litúrgica de l'Església, mentre que la segona indica l'acció catequètica i formativa. L'anunci del Crist Jesús mort i ressuscitat porta a qui l'accepta a la immersió sacramental, a la que seguirà la completa transmissió de l'ensenyament de Jesús.

“Batejar” significa “immergir” i s'explica bé amb el gest sacramental de la immersió a l'aigua. Però i batejar “en el nom de...”? Atès que en el llenguatge bíblic el “nom” indica la persona, sobre tot en quant coneguda i amb la qual s'hi entra en relació personal, immergir (batejar) en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant vol dir rebre aquell Sagrament de Gràcia pel qual entrem a formar part de la Comunitat de l'Església, del “Cos místic de Crist”, i inserir la persona batejada en una relació personal amb el Déu de Jesús, amb el Déu Trinitat.

Per tant, no es tracta només de mantenir i respectar aquell sentit del sagrat que encara roman al cor de moltes famílies i que els pares no saben explicar amb les paraules litúrgiques i doctrinals de l'Església. Caldrà acollir la petició del baptisme amb molta delicadesa, però deixant clar que no és només assegurar una especial protecció divina i menys encara un simple reconeixement oficial en un registre eclesiàstic.

Cal ajudar els pares que, lliurement, demanen aquesta celebració per als seus fills a voler descobrir el sentit d'aquest esdeveniment i a preparar-lo acuradament, si més no perquè estan prenent una decisió en nom d'uns fills que encara no poden ni acceptar ni rebutjar aquest baptisme i es comprometen a educar-los i acompanyar-los cap a una maduresa que els farà capaços d'eleccions personals responsables.

Demandar el baptisme ha de suposar la voluntat de dialogar sobre aquesta decisió per intentar assegurar que “sabem allò que anem a rebre”, com deien quan jo era nen. I és important també conversar sobre la necessitat d’assegurar un seguiment educatiu i catequètic del nen que rep el sagrament... Com deia un capellà francès: “No es pot demanar entrar en un club de bussos i després negar-se a posar el cap sota l’aigua”. Tanmateix trobem certes resistències quan demanem participar en sessions de preparació. Pensem-hi.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Trobar Déu en el silenci de l’oració

12 de juliol de 2009

Els qui hem nascut prop del mar vivim d’una manera particular la commemoració de la Mare de Déu del Carme cada 16 de juliol, una celebració que va passar al calendari universal de l’Església el 1726 i, després, el 1901, va assumir un patronatge sobre la marina espanyola que s’ha escampat a totes les agrupacions relacionades amb el mar, com ara les confraries de pescadors. Els mariners, abans del temps de l’electrònica, depenien de les estrelles per a marcar el seu rumb en l’immens oceà. D’aquí l’analogia amb la Mare de Déu qui com, *estrella del mar*, ens guia per les aigües difícils de la vida cap al port segur que és Crist.

La muntanya del Carmel, a la costa oriental mediterrània, al port de Haifa, té a la seva falda moltes coves naturals, predilectes dels eremites, entre els quals el profeta Elies (s. IX abans de Crist) i altres testimonis que el seguien dedicant-se a l’oració i alabança a Déu (1Re 19, 41-46). Elies va defensar la puresa de la fe en el Déu únic i vertader contra la contaminació dels cultes idolàtrics. Inspirant-se en la seva figura, va sorgir a finals del segle XII l’Orde contemplativa dels “Carmelites” que han difós en el poble cristià la devoció a la Mare de Déu del Carme, proposant-la com a model d’oració, contemplació i dedicació a Déu. Com diu el Papa Benet XVI: “Maria, abans que cap altre i de manera insuperable, cregué i experimentà que Jesús, Verb encarnat, és el cim de l’encontre de l’home amb Déu (...) ¡Que Maria ajudi a cada cristià a trobar Déu en el silenci de l’oració!”.

En Maria comença la humanitat re-creada, tot i que això no vol dir que s’hagi superat ja tota casta de pecat. Per pròpia experiència sabem bé que no és així. Fins que allò que l’evangeli anomena “el Regne” no serà una realitat plena, encara *estem en camí...*, però la Victòria està assegu-

rada des què el Senyor ha vençut en la Pasqua mostrant que el mal i la mort no tenen la darrera paraula. Per això, els seguidors de Jesús es van presentar en públic com a “*testimonis*” de la seva resurrecció (1Cor 15) i ara i sempre som cridats a sembrar esperança en el món, al voltant nostre i al camp concret on vivim, impulsant projectes de transformació de les persones i de la societat.

El nostre és un temps de prova i de gràcia, però la nostra acció evangelitzadora ha d'estar sostinguda per una esperança més forta que qualsevol desencantament i desfeta. La nostra esperança és ‘certesa’ fundada sobre la promesa de Déu que ens assegura que la història s'orienta cap a “cel nou i terra nova” (Ap 21,1). Aquesta certesa és la que ens ha de cremar per dins i ha de sostenir el nostre testimoni en l'Església i en el món. Però, per això, hem de fiar-nos més de Déu. «Alegra't, crida de goig, ciutat de Sió, que vinc a viure enmig teu. (...) Aquell dia, moltes nacions s'uniran a mi, el Senyor, i formaran part del meu poble. Però jo continuaré residint enmig teu.» (Zac 2, 14-17)

Mirant Maria, Mare de Jesús, confiant en l'ajuda de la seva intercessió maternal, demanem la gràcia de viure la nostra missió en el món, com a pelegrins de l'esperança i testimonis creïbles de la caritat i la fe.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La natura, un llibre escrit per Déu

19 de juliol de 2009

Em va cridar l'atenció la insistència de Benet XVI a l'Acadèmia Pontifícia de les Ciències (el passat 31 d'octubre) afirmant que “no hi ha oposició entre la comprensió de la Creació per la fe i l'evidència de les ciències empíriques”.

Ara que molts podran gaudir de més i millors contactes amb la natura gràcies a les experiències de colònies o d'alguna mena de vacances d'estiu, fóra bo reflexionar, agraït a Déu poder fer aquesta “lectura” contemplativa del llibre de la creació.

“Dir que la creació del cosmos i els seus desenvolupaments provenen de la saviesa del Creador (...) –diu el Papa– implica més aviat que el Creador fonamenta els seus desenvolupaments, els protegeix i els sosté contínuament”.

El món, la natura, és així un llibre obert i ordenat, “un cosmos” i no un caos –diran els creients, i els científics, creients o no–. El Papa diu gràficament que l’evolució del món té la seva pròpia matemàtica i és quelcom que es pot llegir, i més posant-se en presència del seu autor que ha desitjat revelar-s’hi.

Per això penso que sempre és bo reflexionar sobre la nostra responsabilitat envers la creació i tenir en compte que és competència nostra “guiar-la”, construir el món.

Som part d’una humanitat que ha rebut un manament molt precís: “Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s’arrosseguen per terra” (Gen 1,28). Però aquest ‘domini’ no pot ésser prepotent, de manera que els béns posats a la nostra disposició siguin considerats com objectes passius dels quals podem usar i abusar indiscriminadament. Hem rebut el manament de dominar la terra, no de desfer-la. Hem de tenir cura de la creació, hem de transformar la terra per a millorar-la, per portar-la al seu total creixement i perfecció.

“Domineu-la” vol dir: feu-la més habitable, trebal·leu per tal que les coses vagin més d’acord amb el projecte original de Déu. Heu estat cridats, i us ha estat donada la capacitat de ser “senyors” de la creació, de guiar-la, de ser protagonistes de la seva contínua transformació, i no únicament de tolerar o sofrir les seves deficiències inevitables.

Meditant adequadament aquest text del primer llibre de la Bíblia, s’il·lumina millor la mateixa natura i el seu sentit transcendent. La fe cristiana orienta i dinamitza així la nostra responsabilitat en les activitats de producció, de distribució o d’utilització dels béns de la terra, que cal orientar envers el Bé de tots. Lluitar per la vida i la construcció d’un món millor expressa la dignitat humana amb tota la seva innegable grandesa, encara que estigui també plena de debilitats.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Compartint preocupacions

26 de juliol de 2009

Al finalitzar el curs i, pensant en la necessitat que “tots” els batejats mirem la realitat que ens envolta el més objectivament possible, vull compartir

amb els membres de l'Església de Lleida una preocupació fonamental: com ajudar-nos a fer experimentar al nostre voltant la proposta salvadora de Jesús com una bona notícia (EN 18) que aporta “sentit” a la vida, per tal que la fe pugui ser “determinant” en les vivències i decisions de les persones.

A vegades ens lamentem que certes realitats eclesials (reduïdes a una oferta preferentment cultural i/o de sacramentalització) tenen poc dinamisme intern i poca presència externa ‘significativa’. Diem que amb aquesta presència, més bé formal, no estem en condicions d’establir relacions evangelitzadores amb la societat. Hi ha qui diu que aquesta ‘absència’ d’aportació de la visió cristiana en els assumptes comuns és per falta de secularitat en els plantejaments, i demana anar com Jesús de portes a fora... “fora del campament” (Hebr 13,12-13) per a entrar en relació amb els problemes de la gent, involucrant-se més i assumint les pròpies responsabilitats amb una fe adulta, i no quedant-nos tranquils deixant córrer les coses, pensant que la responsabilitat és sobre tot dels altres (els mossens?).

Per exemple, quan els cristians veiem que algunes coses, que semblaven centrals, ara van quedant “al marge” o tenen poca consideració social, i que la nostra no és ja l’única proposta de sentit en una societat pluralista, la temptació pot ésser replegar-se i estrènyer files per a defensar-se dels “altres”. O també excloure instintivament tot allò que pugui dividir-nos i que, al menys en les nostres parròquies, no hi hagi contraposicions. Millor no comprometre’s en els assumptes “del món” perquè ens haurem de definir i no tindrem tots la mateixa postura... A més, conviure fora del nostre cercle pot suposar anar cap a un món desconegut, amb el consegüent i explicable temor a la novetat i al risc.

Tanmateix, Jesús ens demana ser presència transformadora en els nostres ambients (“llum del món i sal de la terra”). Això no vol dir tenir-ho tot clar o tenir “l’exclusiva”, però sí utilitzar tots els recursos de la nostra intel·ligència i capacitat operativa en el nostre servei a la causa del Regne, planificant accions de presència i acompanyament en els esdeveniments humans i fent una anàlisi dels fets de cada dia a la llum de l’Evangeli, perquè contemplar el Déu viu i “encarnat” és sempre una crida a prendre seriosament la història. (Ecclesia de Eucharistia 26, 20, 59, 62).

Per a tot això, considero imprescindible coordinar més interparroquialment treballant tots en la mateixa direcció, des de la diversitat dels carismes però de manera menys individualista i sense protagonismes.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Una nova encíclica social

6 de setembre de 2009

Fa dos mesos es feia pública l'última encíclica de Benet XVI actualitzant la doctrina social de l'Església davant les noves circumstàncies i on hi ha afirmacions que cal pensar: que la caritat (és a dir, l'amor) és la via mestra de la doctrina social de l'Església; que totes les responsabilitats i compromisos traçats per aquesta doctrina provenen de la caritat que, segons Jesús, és la síntesi de tota la Llei; que sense veritat, la caritat es pot confondre fàcilment amb una reserva de bons sentiments, profitosos per a la convivència social, però marginals. És el risc fatal de l'amor en una cultura sense veritat.

El Papa analitza dos criteris per a l'acció moral: la justícia i el bé comú. Diu que tots els cristians estan cridats a aquesta caritat, segons la seva vocació i les seves possibilitats d'incidir en la vida pública. Afegint-hi també que, sense la perspectiva d'una vida eterna, el progrés humà en aquest món es queda sense alè, i que el gran repte que tenim en aquest temps de globalització, agreujat per la crisi econòmica i financera actual, és mostrar que en les relacions mercantils el principi de gratuïtat i la lògica del do poden i han de tenir espai en l'activitat econòmica ordinària com a expressions de fraternitat. Benet XVI recorda "l'escàndol de la fam" i demana una equànime reforma agrària en els països en desenvolupament. Un desenvolupament que, si vol ésser autènticament humà, necessita una lògica mercantil ordenada a la consecució del bé comú, que és responsabilitat sobretot de la comunitat política.

En aquest tema, diu que no s'han de minimitzar els escenaris inquietants i que, a la tràgica plaga de l'avortament, s'hi podria afegir una sistemàtica planificació eugenèsica dels naixements i que ja es va obrint camí la mentalitat eutanàsica, manifestació abusiva del domini sobre la vida que en certes condicions ja no es considera digna de ser viscuda. Plantejaments culturals que neguen la dignitat humana. El Papa avisa de la "pretensió prometéica" segons la qual la humanitat creu poder-se recrear gràcies als 'prodigis' de la tecnologia i afirma que la tècnica no pot tenir una llibertat absoluta i que només un humanisme obert a l'Absolut ens pot guiar en la promoció i realització de formes de vida social i civil que ens protegeixin de quedar empresonats per les modes del moment.

Acaba demanant cristians en oració amb els braços aixecats cap a Déu "sense el qual l'home no sap on anar ni tampoc aconsegueix entendre qui és". Cristians conscients que l'amor ple de veritat, (caritas in veritate), del qual procedeix l'autèntic desenvolupament, és un do. «Davant els grans problemes del desenvolupament dels pobles, que ens

impulsen gairebé al desassossec i a l'abatiment, ve a nostre auxili la paraula de Jesucrist.»

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Vaig a complir un any

13 de setembre de 2009

He passat poc temps encara acompanyant l'Església de Lleida, però són ja moltes, molt noves i molt variades, les vivències que fan que els meus sentiments actuals siguin positius. L'Església de Lleida és una realitat bastant plural (en persones, plantejaments, riques experiències d'individus i comunitats) i amb més vida de la que aparentment es veu. Hi ha inquietuds en persones i grups que són un motiu d'esperança.

En aquest sentit, i en primer lloc, vull fer una crida a aprofundir especialment la dimensió vocacional de la vida cristiana: ser "cridats" és la nostra identitat. Cridats a la fe, cridats al seguiment de Jesús, cridats a formar part de la seva comunitat, de l'Església. Gràcies a Déu, hi ha un bon nombre de persones que responen a la crida. Però l'assignatura pendent és la decisió de respondre compromentent-se "de per vida" en la vocació matrimonial, en la vida consagrada (en les seves múltiples possibilitats), en el sacerdoci ministerial... Els joves ho tenen avui especialment difícil perquè han de decidir entre moltes ofertes i, de vegades, ens manca la capacitat d'estimular suficientment. També sabem que les vocacions d'especial consagració són un do gratuït de Déu i hem de demanar-les incessantment. Jesús i el seu Evangeli tenen sempre la mateixa força de convocatòria però haurem de conrear millor els gèrmens vocacionals "acompanyant-los" adequadament i essent-ne testimonis creïbles.

Animo a les famílies cristianes, als educadors cristians, als mateixos capellans i membres de la vida consagrada a fer "invitacions explícites" sense cap tipus de complexos.

En segon lloc, vull agrair una vegada més l'exemple de persones i institucions que fan veure allò que la gent anomena "la cara guapa de l'Església" amb la seva generosa dedicació als més fràgils.

Animo també a créixer encara més en aquest camp: "Hem d'ajudar de tal manera que els pobres, en cada comunitat cristiana, es trobin com a casa seva" (NMI 50). Per a nosaltres són el rostre de Crist... i hem d'estar

atents a totes les pobreses, a més de les materials. La caritat cristiana no pot quedar “reduïda” a un humanisme filantròpic i les “nostres comunitats cristianes a agències socials” (NMI 52).

I entre els molts problemes que tenim, a tots ens preocupa molt el fenomen de la immigració i hem de tenir-ne molta cura i vigilar que les nostres actituds siguin coherents al màxim amb la fe cristiana i el model d'amor solidari que Jesús va practicar i predicar.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Ara fa 46 anys

20 de setembre de 2009

Demà, dia de sant Mateu, farà 46 anys que vaig rebre l'ordenació sacerdotal per la imposició de les mans d'un successor dels Apòstols i la pregària de l'Església, acompanyada de la unció i d'altres signes. Una experiència de misericòrdia que m'habilitava i em comprometia a assumir un estil de vida conforme al del primer Pastor, Jesucrist, al qual estava cridat a representar. Érem 35 joves “ungits i enviats” (Lc 4,18) i disposats a lliurar la nostra vida al servei de l'Evangeli, responent a la crida rebuda i acceptats per l'Església. Cadascú, en veu alta, contestàvem: “som aquí” (encara avui en som 23 en actiu).

Revivint aquells moments després de tants anys, dic el mateix que el Beat Joan XXIII explicant els seus sentiments al moment de la seva elecció: “Com podia, humanament parlant, no tremolar? Com podia no pesar-me una responsabilitat tan gran? Va ser necessari recórrer a la misericòrdia divina perquè a la pregunta: ‘Acceptes?’ pogués respondre (...): *Accepto*”.

I també vull resar com ell dient: “Perdoneu el mal comès i multipliqueu el bé: tot és obra vostra i només a Vós us és deguda la glòria”.

La veritat és que tinc molt que agrair i vull convidar tots els membres de l'Església de Lleida a associar-vos a la meva acció de gràcies des d'allà on estareu. Pregueu per tal que jo pugui viure més i més l'espiritualitat del Bon Pastor sense rebaixes i en sintonia amb Aquell que m'ha cridat, i també lluitant perquè el meu model no sigui mai el dels pastors que “*es pasturen a ells mateixos*” (Ez 34,2).

Tots els batejats participem del sacerdoci de Jesucrist i això ens demana esforçar-nos per portar una vida renovada però, a més, els qui participem del sacerdoci ministerial podríem dir que estem cridats a ser uns homes en una altra perspectiva: la d'aquells qui, essent portadors d'uns béns que no són nostres, hem d'entendre per força el món i la història des de l'angle de Crist. El llenguatge clàssic ho anomena «caràcter sacerdotal»: tota la nostra persona, pel sagrament de l'Orde, consagrada de manera definitiva amb un vincle perpetu d'estima recíproca.

Però, tot això no és automàtic. El Concili ens va dir als preveres que el mitjà autèntic d'arribar a la santedat és l'exercici lleial, incansable, de les nostres funcions, en l'Esperit de Crist (PO 13). Confio molt en la vostra ajuda.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Construïm sobre l'Evangeli

27 de setembre de 2009

A les portes del nou curs i pensant en orientacions evangelitzadores, em sembla convenient assenyalar alguns particulars accents que ja hi són però s'haurien de remarcar més en la vida de les comunitats de la nostra Diòcesi.

L'Evangeli, (el pla de Déu sobre el món que s'ha manifestat en Jesús el Crist), no és tan sols una crida a la conversió d'actituds sinó que, a més, ens posa davant la necessitat de respondre i d'orientar en una determinada línia totes les accions i serveis amb els quals l'Església realitza la seva missió: és a dir tot allò que anomenem “pastoral missionera”.

És ben conegut que a l'Església (ahir, avui i demà) hi ha diferents ‘tendències’, espiritualitats, plantejaments pastorals i maneres de concebre les coses. Però, més enllà dels tòpics amb els quals “ens classifiquem” els uns als altres [integristes, conservadors, progressistes, crítics...], i fins i tot superant qüestions relacionades amb pràctiques religioses que per a la majoria de la gent són perifèriques, jo vull animar a tots a una cosa ben elemental: a redescobrir l'Evangeli com a base de la vida cristiana i a viure deixant-nos jutjar habitualment per la Paraula de Vida, perquè la realitat de

les persones és molt més complexa d'allò que pot semblar i moltes vegades està plena d'ambigüitats.

Dit això, he d'afegir també que em fa molta por i em resulta molt preocupant trobar cristians –clergues i laics– que sempre semblen tenir-ho tot molt clar i es presenten com aquells que estan en possessió de la veritat i no tenen res a corregir. La vida demostra que aquestes actituds incapaciten per a la revisió i aquell que no s'avalua periòdicament mai no canviarà tampoc ni creixerà.

Gràcies a Déu, des de les nostres respectives comunitats, moltes vegades oferim el testimoni d'accions i plantejaments que demostren la nostra concreta encarnació en les realitats que ens envolten i a les quals volem il·luminar des de l'Evangeli de Jesús (o denunciar si cal). I ho fem amb humilitat però amb entusiasme. Tant de bo puguem multiplicar aquests testimonis. Però fem-ho sempre deixant-nos interpel·lar també nosaltres, situant-nos en constant actitud de revisió de vida i d'educació adulta de la fe.

Jesús ens ha deixat ben clar que vol que actuem com a llevat amb capacitat de fermentar, com a sal que doni gust, i no tant com a jutges que se situen per damunt del bé o del mal, afegint fins i tot allò de “el qui estigui sense pecat que llenci la primera pedra” (i ja coneixem com acaba aquest passatge evangèlic).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

*Durant el mes d'agost,
període de vacances de Monsenyor Joan Piris Frígola,
es va demanar al bisbe emèrit de la Diòcesi
Monsenyor Francesc Xavier Ciuraneta i Aymí,
si volia fer, durant aquest mes,
les cartes setmanals dirigides als fidels.*

Són les següents:

Sentit de l'humor

2 d'agost de 2009

El papa Joan XXIII va ser Nunci de la Santa Seu a París. D'aquesta estada del papa Roncalli a París, es contenen nombroses anècdotes, que revelen la imatge de bonhomia, que sempre tingué el «Papa bo».

Un dia es va trobar amb el principal Rabí de França, davant de la porta d'un ascensor molt petit. El Rabí era també corpulent com el Papa. No podien pujar al mateix temps. «Després de vostè», va dir el Rabí, amb una gran cortesia. «De cap manera, li va dir el nunci Roncalli. Per favor, vostè primer». I va començar un estira i arronsa de cortesies. El Nunci va trobar la solució. Amb un somriure afable i pacífic, va dir al Rabí: «Cal que vostè pugi abans que jo. L'Antic Testament sempre va davant. I només després, el Nou Testament».

Hi ha persones que sempre estan de bon humor. Van sempre amb un somriure atraient i acollidor. El papa Joan XXIII era una d'aquestes persones d'esperit obert, afable i condescendent, misericordiós i tolerant. I amb un gran sentit de l'humor. Es burlava de les seves pròpies febleses.

Un dia l'acompanyava un Bisbe Auxiliar de Nova York. Miraven fotos del Papa. Aquest va ser el seu comentari: «El bon Déu, que ja sabia que jo seria Papa, no m'hagués pogut fer més fotogènic?»

Tenia una imatge positiva de si mateix. Ressaltava els aspectes positius de la vida. En tot i en tots, descobria llavors de bondat. Tenia una especial preocupació per la bona gent senzilla, sobretot pels presos i malalts.

No va prendre el seu càrrec com una llosa angoixant. En una ocasió un Bisbe li explicava que no podia dormir per la responsabilitat del ministeri episcopal. El Papa li va contestar: «Això mateix em passava a mi durant les primeres setmanes del meu pontificat. Un dia, ajudat sens dubte per l'àngel de la guarda, vaig dir-me: "Giovani, no et creguis tan important". Des de llavors dormo perfectament».

L'exemple del papa Joan XXIII és una bona traducció pràctica de les paraules de sant Francesc de Sales: «Es cacen més mosques amb unes gotes de mel, que amb una ampolla de vinagre».

El papa Joan XXIII va sembrar llavors d'alegria i de bon humor. Així va aconseguir obrir una finestra d'aire nou per on pogués entrar l'Esperit de «l'aggiornamento» eclesial. La seva alegria i bon humor és una bona herència, que ens va deixar.

† Francesc Xavier Ciuraneta Aymí,
Bisbe emèrit de Lleida

Som del cel

9 d'agost de 2009

Un pagès va trobar un aligot i el va tancar al seu corral, amb tot l'avi-ram. L'aligot es va acomodar amb facilitat a la vida del corral. Allí no hi va trobar els perills que l'assetjaven en els seus vols. Ni enemics declarats. Ni rancorosos, que poguessin fer-li una barrabassada. La convivència amb els altres habitants del corral era correcta, respectuosa. Encara que, des del moment, en que l'amo el va deixar allí, el van mirar amb estranyesa i curiositat.

La presència d'un aligot en el corral era atípic i sorprenent. Que un aligot, amb vocació innata a volar i amb unes ales dissenyades per facilitar vols a grans alçades, estigués tancat al corral, acceptant amb passivitat i conformisme la domesticació, que li anul·lava la seva identitat més profunda, si mes no, és sorprenent. Renunciar a ser el que hom ha de ser per por de les exigències que comporta la fidelitat a la pròpia vocació o bé cercar una falsa seguretat en la possessió de béns materials és rebaixar la dignitat de la persona humana.

És cert que, de quan en quan, ressonava a l'interior de l'aligot la crida ancestral de les àligues: «El cel és teu». «Tu ets del cel, no de la terra. Vola!» Però ell es defensava, menjant més, com si es vulgués convèncer que quedant-se en el corral i renunciant a la pròpia personalitat era una opció de futur.

El proper dissabte celebrarem la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu, agraïnt al Pare Déu la glorificació de Maria. Perquè ella és anunci i profecia del nostre futur. La Verge Maria Assumpta ens recorda que som ciutadans del cel. Aquí ens hi trobem provisionalment, de pas. Venim de

Déu i, amb Crist retornem cap a Ell. Però aquest pelegrinatge té els seus perills: caure en la temptació de tenir sempre més, marginant l'essencial: l'amor a Déu i als germans.

Pensar en la meta definitiva no ens dispensa de treballar perquè el cel de l'amor i de la pau comenci ja aquí.

† Francesc Xavier Ciuraneta Aymí,
Bisbe emèrit de Lleida

Anar a missa

16 d'agost de 2009

El prevere Sadurní, experimentant les tortures en el seu cos, va ser portat davant del procònsol. Aquest li va dir: «Has actuat contra el manament de l'Emperador, reunint a tots aquests». Sadurní, ple de l'Esperit Sant, li va contestar: «Hem celebrat tranquil·lament el dia del Senyor. La celebració del dia del Senyor no es pot deixar».

Mentre seguien sometent el prevere Sadurní, un lector, Emèrit, va cridar: «El responsable sóc jo, perquè les reunions les han celebrat a casa meva». El procònsol li va preguntar: «A casa teva s'han realitzat aquestes reunions? Per què els has deixat entrar?» «Perquè eren els meus germans i no podia impedir-ho». «Doncs, la teva obligació era impedir-ho». «No era possible, perquè nosaltres no podem viure sense celebrar el misteri del Senyor». A aquests testimoni s'hi van afegir diversos cristians que van declarar: «Nosaltres som cristians i no podem complir cap llei que no sigui la llei santa del Senyor». El procònsol els va dir: «No us pregunto si sou cristians sinó si heu celebrat reunions». L'autor de Les Actes dels Màrtirs, afegeix: «Nècia i ridícula pregunta del jutge. Com si els cristians poguéssim viure sense celebrar el dia del Senyor» (Ruiz Bueno - «Actes dels Màrtirs»).

El llibre de Les Actes dels Màrtirs és un testimoni eloqüent del paper central que la Celebració de l'Eucaristia en el dia del Senyor tenia entre els batejats. La reunió dominical de tots els cristians no era considerada com una activitat més del diumenge sinó que n'era el centre.

Sant Justí ens explica el motiu d'aquesta importància que les primeres generacions de cristians donaven a la celebració: «Celebrem aquesta reunió general del dia del Senyor, perquè és el dia primer, en què Déu transforma les tenebres (...) És el dia en el que Jesucrist, el nostre Salvador, va ressuscitar d'entre els morts».

Aquells cristians havien assimilat tan profundament la necessitat de trobar-se en el dia del Senyor, que es reunien amb el risc de ser condemnats a mort. Aquells cristians tenien molt clar quins elements de la seva vida havien de prioritzar per mantenir ben clara la seva identitat. I un d'aquests elements era la participació de tots els seguidors de Jesucrist en la Missa del Diumenge. Ho tenim tan clar i tan assumit nosaltres que, per qualsevol motiu, no «anem a Missa» molts diumenges?

† Francesc Xavier Ciuraneta Aymí,
Bisbe emèrit de Lleida

L'obra ben feta

23 d'agost de 2009

Aquest estiu he tingut l'oportunitat de realitzar una visita molt completa de les esglésies romàniques de la Vall de Boí. Les havia visitat en diverses ocasions. I sempre amb admiració per les fermes conviccions religioses dels rectors i del poble fidel, que van aportar els recursos necessaris, malgrat la pobresa i la dura vida en aquesta Vall. Sense oblidar que tota obra artística és rica en detalls, que sempre ens poden sorprendre.

I aquesta sorpresa va sorgir aquesta vegada, en l'església de Sant Climent de Taüll. A l'entrar en aquella església, vaig seure. Vaig obrir la màquina i amb el zoom obert, vaig anar resseguint les pintures de l'absis. Aquesta aproximació a les figures, em va revelar la bellesa de l'obra ben feta. Vaig entendre què comporta fer bé una obra.

Una obra artística està ben feta no sols perquè està realitzada seguint els cànons de bellesa propis d'un temps, sinó perquè manifesta la raó, que expressa, amb l'art, la riquesa interior. En l'església de Sant Climent vaig comprendre ¡amb quin esperit s'havien realitzat aquelles pintures! Aproximant les pintures amb el zoom, vaig descobrir i contemplar detalls, que queden amagats. No poden veure's des de lluny. Em vaig preguntar: «Perquè el pintor d'aquesta obra va realitzar amb tanta cura aquests detalls, que els homes no veurien des de baix?»

Aquesta va ser la resposta que em vaig donar. «L'home i la dona del romànic vivien tant realment el sentit religiós que Déu ocupava el lloc central en la seva vida. Lloar, glorificar i obeir el Pare Déu donava un sentit ple a la seva vida. L'artista realitzava la seva obra, en primer lloc, per a major glòria de Déu. Avui, el materialisme ens incita a viure com si Déu no existís. Ho mesurem tot segons els nostres capricis. Ens fem una religió i una moral al nostre gust. I perdut el sentit de Déu, es perd la consciència de pecat i es

troba una justificació per a tot. Per altra banda, quan Déu desapareix de l'horitzó humà, perd consistència la vida humana.

† Francesc Xavier Ciuraneta Aymí,
Bisbe emèrit de Lleida

Saber esperar

30 d'agost de 2009

Recordo un matí en què jo havia descobert un capoll de cuc de seda a l'escorça d'un arbre, en el moment que la papallona trencava l'embolcall i anava a sortir. Vaig esperar una llarga estona, però trigava massa i jo tenia tard. Nerviós, em vaig acotar i vaig començar a escalfar-la amb el meu alè. L'escalfava, impacient, i el miracle començà a desenrotllar-se davant meu a un ritme més ràpid que el natural. L'embolcall s'obrí i la papallona va sortir arrossegant-se. No oblidaré mai l'horror, que llavors vaig sentir. Les seves ales encara no eren descloses. Amb el seu petit cos tremolós s'esforçava a desplegar-les.»

Acotat damunt d'ella maldava per ajudar-la amb el meu alè. Debades! Calia una lenta maduració i el desenvolupament de les ales s'havia de fer a poc a poc, al sol. Ara era massa tard. El meu buf havia forçat la papallona, a sortir, masegada, abans d'hora. S'agità desesperada i, alguns segons després va morir al palmell de la meva mà».

Saber esperar. Sense impaciències ni preses. Ens cal molta calma i paciència per a respectar el procés normal de creixement de les coses, dels animals i de les persones. És veritat que el temps no s'atura. Però no s'ha d'accelerar. Altrament, vivint en tensió creixent, perdem qualitat de vida.

I aquest saber esperar, amb confiança i paciència, ho necessiten de manera especial, els qui es dediquen a tasques educatives: pares, professors, catequistes. Així com el pagès ha d'esperar pacientment que arribi el temps de la collita, l'educador, sobretot l'educador de la fe, ha de tenir paciència. I molta confiança en l'eficàcia de la seva tasca. Perquè l'esperança cristiana es recolza en Déu. En el Déu que mai falla. Ell té una solució per a cada situació. Però quan i com Ell vulgui. I mentre esperem la collita, preguem amb fe, amb insistència, amb confiança, amb perseverança. L'oració és la nostra única força. Ens diu sant Agustí: «L'oració és la força de l'ésser humà i és la feblesa de Déu».

† Francesc Xavier Ciuraneta Aymí,
Bisbe emèrit de Lleida

Confirmacions

*Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris,
ha conferit el sagrament de la Confirmació
als joves que s'esmenten a continuació:*

			nois	noies
Juliol	3	P. Sant Antoni M. Claret.....	1	2

Un any com a bisbe de Lleida

Entrevista a Monsenyor Joan Piris

Departament dels MCS del Bisbat de Lleida:

Josep Alexandre Baró

El nostre bisbe diocesà, Monsenyor Joan Piris Frígola, fa un any que és entre nosaltres, lleidatanes i lleidatans. Un any durant el qual ha conegut moltes persones, escoltat moltes veus i rebut moltes informacions. Un temps en què ha observat la realitat i compartit històries i vivències... i algun mal de cap.

Sr. Bisbe Joan, com ha estat aquest primer any? La salut, com es troba?

Bé, la meua salut és bastant normal, encara que sempre tenim alguna gotera.

I, després d'un any, com veu el futur: quines línies, quins eixos d'acció pastoral es posaran en moviment?

Ara anem a donar algun cop de mà. Dic en plural, perquè no vull fer-ho jo tot sol, no és sols cosa meua, sinó de tots. He escrit una carta pastoral, amb el títol: “*Per a tots i per al bé de tothom*”. Tindrem ara una reunió del Consell pastoral i allí la presentaré. La qüestió seria de mirar el futur, amb una mica d'esperança, sense lamentar-nos massa. Perquè, a vegades, perdem el temps mirant enrere. I també amb esperit esperançat. Hem de tenir, però, consciència que no som nosaltres sols qui portem l'Església, el Senyor hi té més interès que nosaltres.

D'una manera més concreta, a partir d'aquesta carta pastoral, ens podria ja avançar unes línies, quelcom que ens obri la gana?

Les paraules són sempre paraules. Però n'hi ha una que és molt significativa, que és un eix: la sinodalitat, fer entre tots, caminar junts. Per a mi, hi ha una altra cosa que jo vull assenyalar amb molta força: hem de ser complementaris: tots no ho podem fer tot, no tots ho sabem fer tot, ni podem prescindir de ningú. Això seria un altre eix. No hi ha ningú tan pobre que no tingui res que aportar a la comunitat. Hauríem també de fer-ho tot amb esperit de pobre, com a llevat que permet fermentar. I en esperit eclesial. Una altra cosa que m'interessa dir: sempre vinculats a aquesta societat que hem de servir. Hem de posar els peus a terra.

A mi m'agradaria que en aquesta església, a la qual a mi m'han enviat, es parlés més de Jesús. I menys d'altres coses. Es discuteix molt de moltes

qüestions, però de Jesús se'n parla poc. Si no parlem, com a primer nivell, de Jesús, les altres coses no tenen fonament.

Caminar junts

Quan parlem de Jesús, com es tradueix després en la realitat, de manera que tots, els uns i els altres, se sentin realment integrats en una acció comuna? Em refereixo al sacerdoti dels fidels, dels batejats. Hi ha una coherència entre l'anunci de Jesús, i les conseqüències?

Això vol dir que cadascú ha d'ocupar el seu lloc. No hi ha raó que els laics ocupin el lloc dels preveres i els preveres els llocs dels laics. Per això deia allò de la complementarietat; el contrari és canviar la truita de costat: ara una església clerical i ara una església laical... Doncs no. Ni una cosa ni l'altra. Jo trobo que el secret estaria aquí, però hem d'aprendre a caminar junts, després de molts segles amb una altra mentalitat, un altre estil i praxi.

Caminar en sinodalitat. Per a molts creients, no obstant, la qüestió és el com caminem.

Justament, és aquest com que jo demano: fem-ho entre tots, cerquem entre tots una resposta, no solament criticant la solució que donen els uns o els altres... els d'un signe o els d'un altre signe... Però quan es diu "una línia": quina línia vols? La teva o la meva? La de Jesús. I busquem entre els dos a veure si la teva i la meva estan d'acord amb la de Jesús, si no continuarem igual.

En la realitat quotidiana, em sembla que manca... bé, diguem una política de consens, és a dir, una manera de comportar-se els uns i els altres que busca el consens, no allò de dir: és així i s'ha acabat.

El consens en l'Església suposa també la no exclusió de ningú. Jo percebo que els que volen un cert consens és: veniu a mi; i els que no pensen com jo, que s'aguantin. Doncs no. Clar, això vol dir molta paciència, és també la política de l'educador que va pas a pas, al ritme del més pobre, del més lent, no del més presumptament progre. No, tot això no ajuda a avançar, més aviat ajuda a deixar-ne molts a la cuneta, al marge. I això també seria responsabilitat meva, de pastor, que he de ser signe d'unitat, he de promoure la comunió i, per tant, no m'hauria de decantar.

Llegia fa uns dies un teòleg que deia del ministeri del bisbe que hauria de salvaguardar la diferència per evitar tota divisió.

Evitar la divisió és acceptar que som diferents, que no podem ser tots iguals, que Déu no ens ha fet a tots iguals. Evitar la divisió significa que tot hi ha de cabre, però amb seny, amb criteris. Qui dóna els criteris per a dir fins aquí podem arribar i fins aquí no? Això em pertocaria a mi; i no vull

fer-ho tot sol. Per això hi ha els organismes diocesans, els equips de treball, de col·laboradors. Però sovint, les decisions es prenen en soledat.

No em sento sol

Coneix aquella historieta, que sembla veritat. El Papa Pau VI deia un dia al seu Secretari d'Estat, el cardenal Villot: "Oh Eminència, que sol se sent el Papa quan ha de prendre decisions importants". I el cardenal Villot li respongué: "Santedat, Vostè no està pas sol. Té el col·legi de bisbes de tot el món". D'igual manera, un bisbe en una diòcesi té preveres i col·laboradors laics. I això em sembla que existeix de manera clara a Lleida.

Jo no m'he sentit sol durant aquest any a Lleida. Però a l'hora de prendre certes decisions, sols puc dir sí o no, sabent que els que t'han ajudat no estan tots d'acord amb això. Soledat en aquest sentit: l'he de prendre jo aquesta decisió, no l'han de prendre ells.

El missatge crec que és clar i espero que tots comprendran aquests eixos. Parlem ara, Senyor Bisbe, d'alguna decisió que s'ha pres a la diòcesi. Per exemple, aquesta setmana han arribat i hem acollit tres preveres i un seminarista que vénen de Cali, Colòmbia. Suposo que és una decisió episcopal, car és el bisbe qui ha de preveure aquestes coses, no?

Però no de manera unilateral, encara que la decisió ha estat meva. La necessitat de complementar-se també va per aquí. Quan aquí a Lleida no hi ha suficients preveres o el nivell d'edat és preocupant, hem de mirar cap aquí o cap allà. Quan, al febrer, jo vaig anar a visitar els preveres lleidatans que són a Cali, no anava premeditadament a demanar dos, tres o quatre preveres. Anava a visitar els nostres mossens, i alguns bisbes i seminaris per veure si hi havia alguna possibilitat d'ajuda.

La primera reacció de l'arquebisbe de Cali va ser: "Esto lo hemos de plantear en estricta justicia, porque ustedes vinieron aquí cuando no teníamos nada y nos ayudaron mucho. Ahora que ustedes tienen alguna necesidad voy a ver si encuentro una posibilidad de ayuda". I aleshores va venir la discussió de si dos, tres, quatre. De moment han vingut tres. El seminarista va ser de rebot. Aquí tenim un sol seminarista que li manca un any per acabar. Els joves de Lleida, als que cridem amb diverses tonalitats, sembla, de moment, que no donen resposta, per què no donar lloc a uns altres?

Esperem que sigui una cosa ben positiva per al bisbat.

Confio, perquè la societat de Lleida és multicolor. Tenim molta emigració i molta gent d'altres països. Me n'alegro també que hagin vingut preveres per atendre els romanesos o els ortodoxos. Jo no tinc problema que vinguin preveres d'altres llocs. Ara bé, que tampoc vinguin aquí a fer turisme.

Secretaria General

Nomenaments

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

Tenint en compte algunes circumstàncies i necessitats particulars, i les capacitats personals de servei ben evidents per a tots de

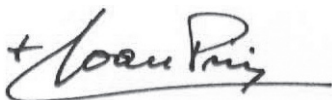
Mn. Joan Ramon Ezquerra Pociello el nomeno:

– Rector de la parròquia de l'Exaltació de la Santa Creu de Torrefarera, ajudant també l'actual Rector d'Alpicat, amb totes les facultats necessàries a l'efecte, encomanant-li també compartir amb mi l'atenció necessària a les persones dels Mossens grans i malalts.

- Director del departament de patrimoni immobiliari de la diòcesi,
- Director del secretariat diocesà de peregrinatges i santuaris, i
- Coordinador de les comissions diocesanes pro canonització.

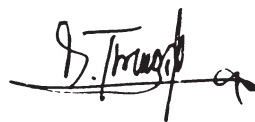
Agraeixo la seva exemplar disponibilitat amb la confiança que posarà tot el seu interès i prudència en aquests serveis a l'Església Diocesana.

Lleida, a 6 de juliol de 2009

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

Tenint en compte algunes circumstàncies i necessitats que es van produint en aquestos sectors pastorals, nomeno:

Mn. Carles Sanmartín Sisó, Delegat Diocesà per a la Pastoral Caritativa i Social, continuant com a Rector de Les Borges Blanques,

Mn. José Vicente Forner Calpe, delegat diocesà per a la pastoral vocacional,

P. Josep M. Castellà, ocd, Delegat Diocesà per a la Vida Consagrada,

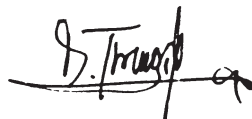
i, d'acord amb la normativa vigent, els confereixo les facultats necessàries, segons les disposicions canòniques, les normes i legítims costums vigents en aquesta Diòcesi, agraint la seva generosa disponibilitat i confiant plenament en que faran un molt bon servei als germans.

Lleida, a 9 de juliol de 2009

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

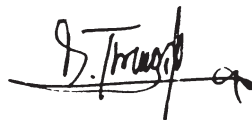
Tenint en compte circumstàncies i necessitats pastorals i ateses les qualitats personals de **Mn. Juan Carlos Mandje Bote**, d'acord amb la normativa vigent, el nomeno Vicari Parroquial de la Mare de Déu del Carme de Lleida, amb les facultats necessàries segons les disposicions canòniques i les normes i legítims costums vigents en aquesta Diòcesi, agraint la seva generosa disponibilitat i confiant que farà molt bon servei als germans.

Lleida, 17 de juliol de 2009

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

Pel present, tenint en compte el bé pastoral i havent atès les respectives circumstàncies i qualitats personals, nomeno

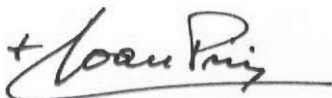
– **Mn. Santiago Mataix Gabaldón, diaca**, Adscrit a la Parròquia Santíssim Salvador de Lleida, i

– **Mn. Lucas Francisco Evung Edjang, diaca**, Adscrit a la Parròquia Assumpció de la Mare de Déu d'Alcarràs,

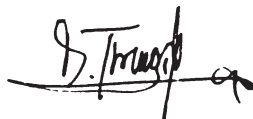
tots dos amb la facultat general d'assistir els matrimonis en conformitat amb el cànon 1111 del Codi de Dret Canònic, amb la confiança que exerciran amb interès i prudència aquest servei a l'Església Diocesana.

Lleida, 17 de juliol de 2009

Per manament del Sr. Bisbe

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

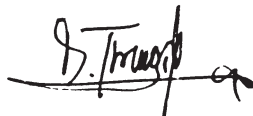
Pel present, tenint en compte el bé pastoral i havent atès les circumstàncies i qualitats personals de la **Sra. Maria Pau Cornadó Teixidó**, d'acord amb la normativa vigent, la nomeno membre del Consell Tècnic de l'Institut Superior de Ciències Religioses, IREL, amb la confiança que posarà tot el seu interès i prudència en aquest servei a l'Església Diocesana.

Lleida, 17 de juliol de 2009

Per manament del Sr. Bisbe

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

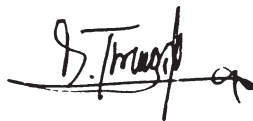
Pel present, i en conformitat amb el cànon 502, 1 del CDC, nomeno a **Mn. Ramon Prats Pons**, Vicari General, membre del Col·legi de Consultors, amb la confiança que posarà tot el seu interès i prudència en aquest servei a l'Església diocesana.

Lleida, 28 de juliol de 2009

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

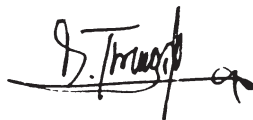
Pel present, tenint en compte el bé pastoral i havent atès les circumstàncies i qualitats personals de **Mn. Josep Antoni Jové Camí**, i en la seva qualitat de Moderador de la Cúria Diocesana, el nomeno membre del Consell diocesà per als assumptes econòmics, amb la confiança que posarà tot el seu interès i prudència en aquest servei a l'Església diocesana.

Lleida, 28 de juliol de 2009

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

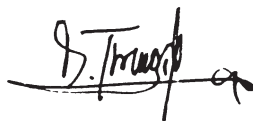
Pel present, tenint en compte el bé pastoral i havent atès les circumstàncies i qualitats personals de **Mn. Joan Ramon Ezquerra Pociello**, i en la seva qualitat de Director de patrimoni immobiliari de la Diòcesi, el nomeno membre del Consell diocesà per als assumptes econòmics, amb la confiança que posarà tot el seu interès i prudència en aquest servei a l'Església diocesana.

Lleida, 28 de juliol de 2009

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

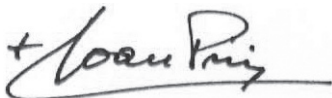
Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

Tenint en compte les circumstàncies que concorren en la persona de **Mn. Manel Mercadé Melé**, el nomeno Rector de les Parròquies de la Mare de Déu de Montserrat i Mare de Déu de Butsènit, amb les facultats necessàries a l'efecte, segons les disposicions canòniques, les normes i legítims costums vigents en aquesta Diòcesi, exhortant-lo al compliment fidel de les obligacions inherents al càrrec i a que en l'exercici del seu ministeri posi tot el seu interès i prudència que el bé dels germans reclama.

Lleida, a 13 de setembre de 2009

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

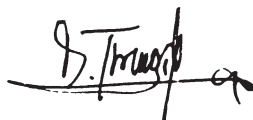
Tenint en compte les circumstàncies que concorren en la persona de **Mn. Francisco J. Ribas Fragero**, el nomeno Rector de les Parròquies de la Mare de Déu de Gràcia de La Granadella, Sant Josep de Bovera i Sant Antoni Abat de Bellaguarda, amb les facultats necessàries a l'efecte, segons les disposicions canòniques, les normes i legítims costums vigents en aquesta Diòcesi, exhortant-lo al compliment fidel de les obligacions inherents al càrrec i a què en l'exercici del seu ministeri posi tot el seu interès i prudència que el bé dels germans reclama.

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Lleida, a 13 de setembre de 2009

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

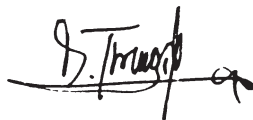
Tenint en compte les circumstàncies que concorren en la persona de **Mn. Martí Sandiumenge Merola**, el nomeno Vicari Parroquial de l'Assumpció de les Borges Blanques, amb les facultats necessàries a l'efecte, segons les disposicions canòniques, les normes i legítims costums vigents en aquesta Diòcesi, exhortant-lo al compliment fidel de les obligacions inherents al càrrec i a que en l'exercici del seu ministeri posi tot el seu interès i prudència que el bé dels germans reclama.

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Lleida, a 13 de setembre de 2009

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

Atesa la incorporació a la nostra Església de LLEIDA de preveres procedents de l'Arxidiòcesi de Cali (Colòmbia), amb "missió temporal" i/o "ampliació d'estudis", i agraint molt la fraternitat demostrada pel seu Arquebisbe, Mons. Francisco José Sarasti, nomeno:

Mn. Jhony Muñoz Sánchez

Mn. Édison Marín Treviño

Mn. Jorge Emerson Ruiz López

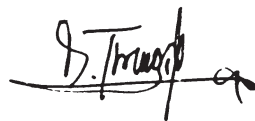
Rectors "In solidum" (cfr. c.517&1) de les Parròquies de Seròs, La Granja d'Escarp i Massalcoreig (Unitat Pastoral nº 1), ajudant també al Rector d'Aitona, amb les facultats necessàries a l'efecte, segons les disposicions canòniques, les normes i legítims costums vigents en aquesta Diòcesi.

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Lleida, 13 de Setembre de 2009

Per manament del Sr. Bisbe

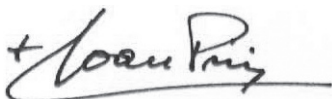

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

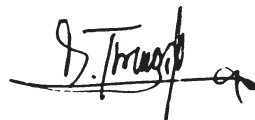
Tenint en compte les circumstàncies i necessitats pastorals i ateses les qualitats personals de **Mn. Víctor Espinosa Oller**, el nomeno Jutge Diocesà per cinc anys, d'acord amb els cc. 1421 i 1422, segons els quals aquets serveis han de ser per un temps determinat, i amb totes les facultats que aquest Ofici comporta.

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

LLEIDA, 13 de setembre de 2009.

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

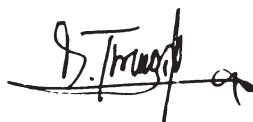
Tenint en compte les circumstàncies i necessitats pastorals i ateses les qualitats personals de la **Sra. Conxita López Torres**, la nomeno secretària-notària de la Vicaria Judicial, amb totes les facultats que aquest Ofici comporta, i continuant a la Secretaria de Vicaria General.

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Lleida, 13 de setembre de 2009

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

Tenint en compte el bé pastoral i ateses les circumstàncies, a proposta de la Comissió Permanent de la Fundació Verge Blanca en reunió celebrada el propassat dia 2 dels corrents, i d'acord al que indiquen els corresponents Estatuts nomeno:

Sr. Laureano Sánchez Castillo, president de la Fundació Verge Blanca,

Sra. Paquita Arturo i Royo, assessora de la FVB

Sr. David Sentís Julià, secretari de la FVB

Sr. Toni Capell Theas, vocal del patronat de la FVB

Sra. Maria Esteve i Florensa, vocal del patronat de la FVB,

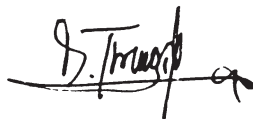
agraint molt la seva disponibilitat i amb la confiança que desenvoluparan ben generosament el seu servei en aquesta parcel·la de la nostra Església Particular.

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Lleida, a 13 de setembre de 2009

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

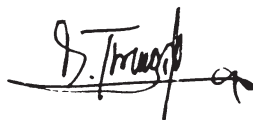
Tenint en compte la nova situació provocada pel trasllat de Mn. Manel Mercadé Melé, nomeno **Mn. Julián Manzano Lorenzo**, Diaca Permanent, adscrit a les Unitats Pastorals 3, 4 i 5, de l'arxiprestat del Baix Segre, amb la facultat general d'assistir els matrimonis en conformitat amb el cànon 1111 del Codi de Dret Canònic, amb la confiança que exercirà amb interès i prudència aquest servei a l'Església Diocesana.

Lleida, a 28 de setembre de 2009

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

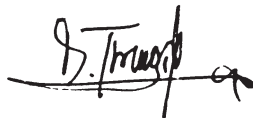
Tenint en compte la nova situació provocada pel trasllat de Mn. Manel Mercadé Melé, nomeno Mn. **Victor Martínez Mateu**, rector de Sant Pere de Sudanell i de la nativitat de Montoliu, continuant amb les responsabilitats que comparteix fins ara a les Unitats Pastorals corresponents i amb les facultats necessàries a l'efecte, segons les disposicions canòniques, les normes i legítims costums vigents en aquesta Diòcesi, confiant que en l'exercici del seu ministeri posarà tot el interès i prudència que el bé dels germans reclama.

Lleida, a 28 de setembre de 2009

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Joan Piris Frígola

Per misericòrdia de Déu bisbe de Lleida
en comunió amb la seu apostòlica

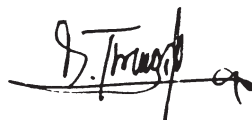
Tenint en compte les circumstàncies que concorren en la persona de **Mn. Daniel Turmo Gargallo**, el nomeno rector de la Parròquia de Sant Andreu de Lleida i Assistent Religios de la Venerable Congregació de la Mare de Déu del Dolors, continuant Adscrit a la Parròquia de Sant Llorenç, amb les facultats necessàries a l'efecte, segons les disposicions canòniques, les normes i legítims costums vigents en aquesta Diòcesi, exhortant-lo al compliment fidel de les obligacions inherents al càrrec i a que en l'exercici del seu ministeri posi tot el seu interès i prudència que el bé dels germans reclama.

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Lleida, a 28 de setembre de 2009

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Necrològica

Mn. Valero Beltrán Larroya

Mn. Valero Beltrán Larroya, fill de Valero i Joaquina, nasqué a Fraga, província d'Osca, el dia 16 d'abril de 1918. Cursà els seus estudis sacerdotals en els Seminaris de la Seu d'Urgell (1930-1936), Barcelona (1939-1940) i Lleida (1940-1944). A l'edat de 26 anys rebé l'ordenació sacerdotal a Lleida, l'11 de juny de 1944.

Durant la seva llarga vida de servei a l'Església, Mn. Valero ha estat sobretot rector de parròquia, i ha tingut, entre altres, els següents nomenaments:

- Coadjutor d'Àger, l'Ametlla, Corçà i Fontdepou;
- Rector de Tragó de Noguera, Boix i Blancafort;
- Rector del Pont de Suert, durant 17 anys;
- Rector de les Borges Blanques, durant 6 anys;
- Arxiprest de l'Arxiprestat de les Borges Blanques;
- Rector de Fraga, el seu poble natal, durant 5 anys, essent en aquest període Delegat episcopal per aquella zona;
- a l'any 1978 arribà a la parròquia de sant Jaume, apòstol, de Lleida, de la qual va ser Rector durant 17 anys; en aquest període a la ciutat va ser Arxiprest de Gardeny i també fou nomenat per un quadrienni Delegat episcopal de la zona pastoral Lleida-capital.

Durant els últims anys ha viscut a la Casa Sacerdotal de Lleida, on el Senyor l'ha cridat avui, 24 de setembre, festa de la Mare de Déu de la Mercè, després d'un llarg i fecund servei a l'Església diocesana. Han estat 65 anys de ministeri sacerdotal. Descansi en pau.

En l'estampeta de les seves bodes d'or sacerdotal celebrades a la parròquia de sant Jaume, figurava: "Tot agraint vostra amistat, digueu amb mi al Bon Déu: Gràcies per sempre Senyor!".

Gràcies, Mn. Valero pel vostre testimoni de servei fidel a l'Església de Lleida.

Comunicat de la reunió núm. 191

El dilluns 13 de juliol la segona part de la primera jornada de la reunió número 191 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) va tenir dues activitats ben diferenciades. La primera, de treball, es va desenvolupar en la residència de les Carmelites de Sant Josep a Prats i Sansor; mentre que la segona, de caràcter religiós, va tenir per marc la població de Tallò, al municipi de Bellver de Cerdanya (Bisbat d'Urgell).

La sessió de treball va començar amb puntualitat a les 4 de la tarda i va continuar fins a les 7, després de tractar diversos temes relatius a les diferents comissions de la CET, així com a afers generals que afecten a la totalitat de diòcesis amb seu a Catalunya.

Després, els onze bisbes de la CET es traslladaren al Santuari de Santa Maria de Tallò, magnífica construcció romànico-gòtica, antiga canònica agustiniana bastida entre els segles XI i XII, on es venera la imatge de la Mare de Déu del Tallò, notable exemplar romànic del segle XIII. Allí, amb l'església plena de fidels, es van celebrar unes vespres molt participades, igual que la solemne eucaristia que va seguir. Cal dir que, en lloc preferent, van assistir a les celebracions litúrgiques el Sr. Joan Pons, president del Consell Comarcal de la Cerdanya; el Sr. Josep Maria Capdevila, alcalde de Prats i Sansor; el Sr. Joan Marginet, alcalde de Riu; i la Sra. Joana Terrones, regidora de l'Ajuntament de Bellver.

L'eucaristia va estar presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona i Primat i president de la CET, qui va concelebrar amb la resta de bisbes, amb els rectors "in solidum" de Bellver i altres preveres presents.

En la seva homilia, Mons. Pujol va establir un paral·lelisme entre la Pasqua jueva, amb Moisès que condueix el seu poble des de l'esclavatge fins a la Terra Promesa, i la Pasqua de Jesucrist que ens condueix des de la mort a la Vida eterna.

Després de la celebració eucarística, Mons. Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell, va agrair a les autoritats i als fidels presents la seva participació i la seva acollida. Tot seguit, el Sr. Pons, historiador, va fer una explicació sobre diversos aspectes històrico-artístics del Santuari, que va ser llargament aplaudida.

A continuació, els presents es van traslladar al contigu cementiri del Tallò, on van visitar el Memorial dedicat a les víctimes de totes les guerres que han afectat el municipi de Bellver des de la Guerra dels segadors fins la guerra civil del 1936-1939. El Sr. Arquebisbe de Tarragona va dirigir el rès d'un responsori en sufragi de les víctimes de les nombroses conteses bèl·liques que han afectat la població.

Vida Diocesana

Cloenda de curs dels diaques de Lleida

El passat dissabte, 4 de juliol, ens reunírem a l'Acadèmia Mariana els cinc diaques permanents i l'aspirant a diaca, de la diòcesi de Lleida amb el responsable del Secretariat pel Diaconat Mn. Joan Jové i amb l'anterior responsable Mn. Jaume Montaña.

La trobada es va iniciar a les 11 hores amb una pregària i tot seguit Mn. Jaume Montaña, com a tema de formació, ens va comentar el número 29 de la Constitució dogmàtica sobre l'Església "Lumen gentium", subratllant la necessitat d'aprofundir, a partir de la realitat eclesial i de la nostra experiència personal, quins i com són els diaques que necessita

avui l'Església de Lleida, sense tenir por a obrir nous camins.

Després de dialogar entre tots sobre el tema impartit, tractàrem algunes qüestions de calendari i, a les 13 hores, juntament amb les esposes dels diaques casats, celebràrem l'Eucaristia, que s'oferí en sufragi dels germans diaques difunts de la Diòcesi.

A continuació dinàrem tots junts en cordialitat i germanor. Amb una foto de família i un comiat efusiu, ens desitjàrem un bon estiu fins la propera trobada.

Mn. Mateu Hidalgo

Manifest sobre la Llei d'Estrangeria No criminalitzem els altres del nostre fracàs

Vivim moments convulsos, de crisi econòmica i financera i de falta de model Social.

Entre tant, a nivell polític es treballa proposant unes lleis que afecten a uns temes vitals, on es

retallen els drets humans, tan nomenats i reconeguts per tots els nostres poders públics.

Això es va movent en aquest temps estival, quan tothom té la mirada posada en altres coses.

Una d'aquestes lleis és la reforma de la Llei Orgànica d'Estrangeria que amb una mirada a vol d'ocell sembla tenir aspectes incompatibles amb la dignitat humana i el dret de les persones.

En front d'aquesta situació, quinze Entitats cristianes del Bisbat de Lleida han decidit conèixer i prendre consciència d'aquesta proposta de Llei, a la que el nostre Govern Central ja ha donat llum verda i l'ha enviada al Congrés de Diputats per a tramitar-la per via d'urgència abans de desembre. No tenim més intenció que promoure un debat i una reflexió per si cal criminalitzar les persones nouvingudes i culpabilitzar-les del nostre fracassat model econòmic i social.

Aquesta proposta de Llei Orgànica no deixa de sorprendre'ns donat que la creiem un retrocés respecte a l'actual. No es pot legislar amb immediatesa, supeditats a la present situació social per a modificar i restringir el que fou condició de legitimitat, doncs podríem acabar generant borses de xenofòbia i revengisme social. Ens cal rellegir l'experiència viscuda per alguns països propers, donat que ens arriben de l'Europa del Nord certes veus d'alerta en un procés que ara els és difícil de reorientar. En aquest mo-

ment tenim nosaltres l'oportunitat d'or per reconduir la integració dels "nouvinguts".

En principi a nosaltres ens preocupen alguns punts, donat que sembla que: s'incrementen les sancions i es redueixen les possibilitats de contractació; es criminalitza l'estranger per fets d'incompliment administratiu. Es pot retenir sense llibertat i manca d'assistència per un advocat, amb presó inclosa, i aplicació de sentència a l'individu mancat de papers, afectant la seva reputació pel simple fet de no tenir documents regulats; la violència de gènere i situacions paral·leles queden desprotegides perquè l'afectada immigrant no té papers i passa a ser denunciada obrint-se, al moment, un expedient d'expulsió; es reforça la percepció de l'immigrant com a un objecte de mercat vinculat a la llei d'oferta i demanda de feina; s'escapen de forma encoberta drets bàsics (educació, participació, sanitat...).

El partit polític promotor d'aquesta llei s'esforça en camuflar-ne la duresa i posa l'èmfasi en el reconeixement d'uns drets de l'immigrant. Però oblida que aquests drets ja són realitat des de l'any 2002.

En una taula rodona a principis de juliol, a Lleida, ens va deixar perplexos l'afirmació, repetida tres cops, de què la "política" no és humana ni té perquè ser-ho.

A ningú no ha de sorprendre que com a cristians ens interessem en conèixer aquesta llei i promoure un debat social constructiu. Ho

vulguem o no ho vulguem, l'economia europea ha necessitat dels immigrants i la immigració és un fenomen irreversible. El que no podem admetre és que sigui reduït a aspectes merament mercantilistes i que no es tingui en compte la riquesa intercultural humana fonamentada en l'estimació a l'altre.

Desitgem que la crítica de grups compromesos amb la justícia i la solidaritat, i el seny d'alguns parlamentaris, millorin la nova Llei i redueixin la seva duresa.

Xarxa d'entitats Cristianes
de la Diòcesi de Lleida
Benet Arbués Rubiol

Festes de la Mare de Déu del Carme

La tradicional celebració de les festes del Carme han coincidit enguany amb el moment central i culminant de l'any jubilar del cinquantenari del temple nou del Carme.

La setmana es va iniciar, dilluns 13 de juliol, amb l'acte de lliurament de premis del concurs artístic convocat, i que va aplegar una gran varietat i qualitat de treballs presentats.

El dimarts 14 va tenir lloc la **presentació del llibre** *"El Carme 50 anys: un patrimoni artístic, un patrimoni humà"*, la publicació emblemàtica de la celebració, sufragada per la Diputació provincial - IEI i editat pel Servei de Publicacions de l'IEI, i dissenyat, maquetat i imprès per Gràfiques Bobalà.

Joan J. Busqueta, director de l'IEI, va valorar la miscel·lània, escrita per més de seixanta col·laboradors, i que recull el resum de la història de la parròquia, la realitat de la parròquia aquests darrers cinquanta anys, amb la riquesa artística

i, encara més, amb el seu patrimoni humà, amb la vitalitat cultural i integradora de les diferents realitats socials i espirituals.

L'acte també va comptar amb la presència de Montse Parra, regidora de Cultura, que substituïa l'alcalde Àngel Ros, Mn. Ramon Prat, vicari general, en representació del senyor bisbe, i Lluís Pagès. Tots van coincidir en valorar el llibre presentat com un fruit de la intensa vida parroquial desplegada a la parròquia del Carme.

L'acte havia estat presentat per mossèn Joan Mora, que va agrair especialment l'esforç econòmic realitzat per la Diputació provincial-IEI; també va animar mossèn Ramon Prat a promoure des de la seva nova responsabilitat un clima de col·laboració entre les parròquies.

Marta Farré i Robert Fastus van fer una magnífica interpretació musical amb violí i *txello* que va engalanar l'acte solemnement.

La **novena** va anar avançant aquest dies amb noves predicacions marianes al voltant de les lletanies del sant Rosari, explicades per mossèn Daniel Turmo. La del diumenge, dedicada a la “Salut dels Malalts”, a càrrec de mossèn Manel Mercadé, en una missa solemnitzada amb els cants de la Coral de Sudanell. A partir del dilluns, novament amb mossèn Daniel Turmo, predicant sobre Maria com a “Consoladora dels Afligits”, “Esclava del Senyor” i “Reina de la Pau”.

Aquest darrer dia de la novena coincidia amb la **processó**, on la Reina de la Pau, sota l’advocació del Carme, sortí pels carrers de la demarcació en un recorregut modificat, enguany, a causa de les obres de la plaça de Sant Joan. El pati de la Sagrada Família va acollir l’acte de l’ofrena institucional i de totes les comunitats del Carme a la Mare de Déu. Aquest acte tindria un segon moment, culminant, en arribar novament al temple. Allí, a la llum de les llànties enceses, vam entonar una sentida Salve a la Mare de Déu i l’Ave de Lourdes, en un moment de gran intensitat espiritual per a tots nosaltres.

La festa del Carme continuà, ja el dia 16 al matí, amb l’entranyable Missa de “les Carmes”, seguida d’una foto “de família” i un obsequi a totes les Carmes que hi van ésser presents.

Al vespre tingué lloc la Missa solemne presidida per monsenyor Joan Piris, bisbe de Lleida, i concelebrada per una vintena de mossens, de les parròquies de l’arxiprestat, de Sant Salvador de Pardinyes, i dels que han servit al Carme en aquests cinquanta anys. S’ha tingut també un record emocionat dels mossens que han servit la parròquia i han passat ja a la casa del Pare.

En començar la celebració, el Sr. Bisbe va fer lectura d’una carta del Bisbe de Iasi (Romania), rebuda el mateix dia 16, en què felicita la parròquia pel seu cinquantenari, i agraeix l’acolliment que la Diòcesi de Lleida ha fet amb els sacerdots romanesos que hi han treballat i hi treballen.

La participació de les diferents comunitats del Carme ha quedat especialment ressaltada en els cants, les pregàries i les ofrenes que s’han realitzat, aquestes al compàs dels ritmes africans. Al final de la celebració el senyor bisbe ha fet la imposició de l’Escapulari de la Mare de Déu als infants.

En acabar, l’actuació del grup “Arrels Terra Ferma” a la Rambla Ferran, seguit d’un refrigeri, ha posat un to de gran animació amb un ampli repertori d’havaneres. El senyor bisbe i tots els sacerdots han pres un sopar senzill als baixos del temple.

Benvinguda al nou rector de Torrefarrera

En la missa dominical d'avui, 19 de juliol, els feligresos de la parròquia de Torrefarrera han rebut al nou rector, Mn. Joan Ramon Ezquerra Pociello, que a partir d'ara servirà aquesta parròquia.

Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida, té per costum acompanyar i presentar els rectors en ser destinats a una parròquia, per significar visiblement que els mossens són enviats pel bisbe, com a representant de l'Església diocesana, per servir una comunitat concreta. En aquest cas també ha estat així.

L'eucaristia, molt participada i ben preparada, ha estat presidida per Mons. Piris, i concelebrada pel nou rector, Mn. Ezquerra, els darrers sacerdots que han servit la parròquia: Mn. Ramon Sanmartí, Mn. Ramon Galceran i Mn. Àngel Escalles, i el diaca Josep Vicenç Forner. Han assistit els feligresos de Torrefarrera, amb les autoritats locals al capdavant, i un grup de feligresos de la parròquia del Carme de Lleida que han volgut fer costat a Mn. Ezquerra en aquest acte. El Petit Cor Cantator, de Torrefarrera, dirigit pel Sr. Ricardo Pros, ens ha ajudat a pregar amb les cançons adients a cada moment de la litúrgia.

Mn. Escalles, en nom de la comunitat parroquial, ha donat la benvinguda a Mons. Piris i al nou rector i ha agraït al Sr. Bisbe que hagi proveït d'un rector resident a

Torrefarrera. Per la seva part, el Sr. Bisbe ha explicat el significat de la seva presència en aquest acte, ha destacat el tarannà treballador de Mn. Ezquerra i ha animat a tots a treballar plegats pel bé de la comunitat.

En el seu moment, el Sr. Bisbe ha lliurat el llibre dels Evangelis a Mn. Ezquerra encomanant-li la tasca de proclamar-los i ensenyar-los a la parròquia de Torrefarrera. Tot seguit Mn. Ezquerra ha proclamat l'evangeli del dia i ha fet l'homília. Essent aquesta la primera vegada que s'adreçava a la comunitat parroquial, ha manifestat la seva il·lusió de poder servir-la, i s'ha posat a disposició de tot el poble, autoritats i institucions, "Voldria ser amic de tots, per servir-vos a tots." –digué–, ha comentat la figura del bon pastor; ha animat al seguiment de Jesús i ha agraït la tasca realitzada pels mossens que fins ara han servit la parròquia. Els presents respongueren amb un fort aplaudiment.

Per últim, el Sr. Bisbe ha aprofitat l'avinentesa per donar algunes dades sobre el número i edat dels capellans que actualment té la diòcesi de Lleida, i ha convidat les famílies i els nois a plantejar-se la vocació al sacerdoci.

Amb una felicitació a la parròquia pel fet de tenir un rector resident, i a la coral per la seva interpretació, acabà l'Eucaristia. Tot seguit el Sr. Bisbe, acompanyat dels mossens

presentes i les autoritats locals ha anat a l'Ajuntament, on Mons. Piris ha signat en el llibre d'honor.

Per on començar a explicar tot allò viscut, sentit, vist, escoltat, tocat, olorat i degustat? És molt difícil descriure-ho amb paraules.

Pelegrinatge Jove a Terra Santa 2009

Des de l'inici del pelegrinatge hem resseguit incansablement les petjades de Jesús i de les persones que el van acompanyar en la seva vida, passió, mort i resurrecció: Maria, Josep, Anna i Joaquim, Elisabeth, Joan Baptista, els Apòstols, Marta, Maria i Llätzer, i perquè no, també dels mestres de la llei, grans sacerdots i escribes, els publicans, els fariseus, els leprosos, els paralítics, els muts i cecs i moltes altres persones de la seva època. Hem estat a les seves cases, temples, sinagogues carrers i places, o el que en queda d'elles, a Natzaret, Cafarnaüm, Ein Karem, Jericó, Betània, Betlem, Jerusalem... de Galilea hem pujat a Judea, del mont Carmel al mont Tabor, i del llac de Tiberiades al riu Jordà, tot intentant aprofundir en la nostra fe.

Celebrar l'eucaristia en molts d'aquests llocs, ha estat un fet especial que ens ha ajudat a viure amb més intensitat la peregrinació. Gràcies al guia Fr. Luis Quintana, germà franciscà, als altres 3 mossens joves que ens acompanyaven i posteriorment l'arribada del bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, ha fet que ens sentíssim en tot moment envoltats per un ambient propici a

la pregària, amb molta admiració, respecte, silenci i confiança.

Hem acompanyat diverses celebracions cristianes locals i hem conviscut amb aquests cristians, ens hem adonat de la importància que tenen com a veritables custodis dels llocs Sants alhora que mantenen la flama de la fe viva. Cal dir que també ens hem deixat interpel·lar per la realitat actual del país, hem estat testimonis privilegiats de la difícil convivència entre 2 pobles germans: el món àrab/palestí i el món jueu/israelià. Aquesta realitat ens ha frapat, veure els murs ideològics i físics que es construeixen ens ha fet mal al cor i ens ha reafirmat en la determinació de ser testimonis de pau al món.

Per acabar, només voldria animar a totes les persones amb inquietuds espirituals, a fer un pelegrinatge a Terra Santa, l'experiència de trobar-se amb els nostres orígens i amb els nostres germans en la fe, de caminar amb i pels camins de Jesús i celebrar l'eucaristia, compartir el seu pa i vi en els llocs Sants, realment no es pot explicar, s'ha de viure!

Anna Escur

Nova il·luminació a l'església d'Algerri

El propassat 24 d'agost es va inaugurar la nova il·luminació ornamental de l'interior de l'església d'Algerri, sufragada per la Fundació Endesa amb 60.000 €. Era el dia de la festa major d'estiu del poble.

En l'Eucaristia festiva, presidida pel Vicari de Pastoral del bisbat, Mn. Josep Anton Jové, els feligresos van apreciar la bellesa que, amb la nova il·luminació, revestia l'església parroquial. El seu Rector, Mn. Ramon Vila, digué unes paraules d'agraïment a tots els que havien fet possible la renovació, especialment a la Fundació Endesa. El seu representant en el acte, el Sr. Asencio Martínez, responsable a la província de Lleida, va descobrir la placa commemorativa.

A l'acte hi van assistir, igualment, els alcaldes dels municipis veïns. Uns 30 nens, vestits de catalans, van fer l'ofrena floral a sant Bartomeu. "Celebrar l'Eucaristia en un context digne d'un misteri tan profund és una alegria molt gran per a tots. No sé amb quines paraules manifestar el meu profund agraïment i el de tot el poble per tan extraordinari favor, principalment a la Fundació Endesa. Demano a Déu recompensi amb escreix tanta generositat, i que de debò es poguessin fer millores semblants en moltes esglésies del bisbat.

Mn. Ramon Vila,
Rector d'Algerri

Colònies familiars del 2009

S'esmunyen les últimes bafarades de l'intensa calor que ha fet enguany a les nostres contrades i tenim l'impuls de girar la vista enrere i veure què n'hem fet d'aquest temps, com ens ha anat, què n'hem tret de profit, què ens queda de tot el que hem viscut... fins i tot tenim la temptació de plantejar-nos si és que ho hem viscut. Són qüestions naturals que ens sorprenen quan fem la vista enrere, el que cal, però, és treure les conclusions i projectar-nos amb aquestes respostes cap al futur

mirant de canviar allò que considerem que cal canviar per tal que la nostra vida pugui ser més reeixida.

Amb tot, cal tenir present que sempre hem d'aprendre alguna cosa i treure'n profit en aplicar-la a la nostra vida. Hi ha gent que fins i tot cerquen la manera de fer-ne, d'aquests dies, un període de retrobament amb ells mateixos, de recerca de l'amistat, d'aprofundiment en algun tema, d'assaig en viure d'una manera diferent que els permeti copsar d'altres realitats

que els enriqueixin per la resta de l'any. És el cas de les famílies que han optat per fer un estiu una mica diferent atansant-se a viure uns dies en les Colònies Familiars.

Com cada any, aquesta era la vuitena edició, la Fundació Verge Blanca i la Delegació Diocesana de Família i Vida han organitzat un torn de colònies adreçades a famílies, on s'ha viscut la naturalitat, el compartir, el respecte, l'allunyament dels neguits quotidians, el veure la vida d'una manera diferent, l'aprofundir un tema de reflexió i de formació... tot en un entorn de natura i oferint als fills l'exemple de l'actitud de llurs pares. Enguany s'han realitzat a la Colònia Montsant de Vilaller. *"El tema que s'ha tractat durant aquests dies ha estat Família i societat"*, la lectura del món actual des de la família, i ha estat acompanyat pel P. Joan Pujol que l'ha conduït de manera que els assistents han tingut l'oportunitat d'aprofundir en les diferents circumstàncies que fan d'aquest un moment excepcional: el nostre. El desenvolupament del tema es va fer segons els apartats següents, els quals corresponen a cadascú dels dies: *"La família i la capacitat d'acollida"*, L'actitud de la família davant les noves situacions de la vida, *"La vida que neix de la família"*, *"La necessitat de donar resposta a les crides de Déu"*, i

"La projecció de la família a la comunitat".

Per tal d'ocupar-se dels infants, l'equip format pel Pepe, la Maria, el David, el Xavier, la Neus, el Genís i l'Enric han sabut establir un ambient d'empatia i bon rotllo, el qual ha fet que cadascú a la seva mida, segons la seva edat, gaudís de les activitats. Cal remarcar que també ells han tractat, segons les seves capacitats, els temes suggerits a la colònia.

Pel que fa a les altres activitats, podem remarcar la sortida a Montiberri, la que vam fer al Parc Nacional d'Aigües Tortes, la visita a Coll... i les caminades pels camins del voltant de la colònia, el joc de nit *"els caçadors"*, la vetlla de foc de campament (sense foc, es clar)... De tot plegat van gaudir les 22 famílies aplegades (junt a l'equip de monitors i el ponent, un total de 86 persones a l'hora de seure a taula), les quals han pogut tastar uns dies d'estiu diferents. Com a novetat podem dir que enguany van assistir quatre famílies vingudes des de València.

Només ens queda per dir que ara és el moment de l'esperança de posar en pràctica aquelles idees que hem tingut i fer realitat els propòsits que hem elaborat. Tot plegat, de mica en mica, no és una altra cosa que anar fent cada dia més realitat que el seu Regne vingui a nosaltres.

Presentació i recepció del nou catecisme

Vols venir amb nosaltres? Vine amb nosaltres! Heus aquí la comunitat cristiana que invita a compartir la fe. És senzillament la catequesi: joves i adults catequistes que, en nom de la comunitat parroquial o diocesana, acullen nens i nenes que vénen de llurs famílies per compartir la fe en Jesús de la família cristiana.

“Jesús és el Senyor” és el nom del nou catecisme que el dimarts, 15 de setembre, es va presentar al bisbat de Lleida. Més de 230 persones, entre catequistes, professors de religió, alguns preveres (al matí s’havia igualment presentat al clergat diocesà) i monitors, amb el bisbe diocesà Joan Piris, el van rebre en un ambient festiu. Un acte de gran envergadura simbòlica: Una litúrgia de la Paraula amb cants, pregàries, escolta de la Paraula, presentació i recepció del nou catecisme i enviament. Un gran moment d’Església diocesana!

El bisbe Xavier Salinas, President de la Comissió Episcopal espanyola de catequesi, i de la catalana, va presentar el nou catecisme “Jesús és el Senyor”. Del seu parlament podem dir, entre altres coses, que el catecisme és una eina per garantir que parlem tots de la mateixa fe de l’Església i de la totalitat d’aquesta fe. El camí que el nou catecisme ha fet per arribar fins a nosaltres expressa bé aquesta realitat: tots els bisbes espanyols han pogut fer correccions; la Santa Seu, després, l’ha reconegut com la fe de l’Església universal. Si algú ens preguntés quina és la fe de l’Església catòlica, li

podríem senzillament dir: Mira el llibre “Jesús és el Senyor”.

El catecisme, tanmateix, no presenta sols veritats, sinó que cerca a posar en relació els nens i nenes amb Jesús. Clar que els nostres ulls no veuen a Jesús com el veien Pere, Joan, Felip i els altres companys. Amb Jesús, però, els nostres ulls canvien, veuen altrament, perquè són capaços de perdonar, d’estimar. Per això la catequesi no és ensenyar, sinó un servei d’iniciació cristiana.

El llibre nou de catequesi és orfe, el/la catequista li donarà vida, car cadascú té el seu estil. Allò que sembla fonamental és tenir molt present la vida real dels infants i llurs famílies, i que aquestes se senten implicades. En aquest sentit és molt adient la proposta de marcar l’inici de curs en una eucaristia dominical, en la qual es dóna el llibre al pares que acompanyaran llurs fills.

“Jesús és el Senyor” és nou en el sentit que a Catalunya serà, en contingut de catequesi per als 6-11 anys, comú a totes les diòcesis per primera vegada. Una explicació ordenada del Credo per a tots els bisbats. Segur que totes les catequistes que utilitzaran aquesta nova eina se sentiran recolzades per la pedagogia del llibre, i això els donarà encara més joia de poder, en nom de l’Església local, i del bisbe diocesà que la presideix, compartir amb els infants la nostra fe. Des d’ara sabem, com deia el bisbe Xavier, quin és el primer manament del catequista: “No deixaré de fer catequesi”.

Arribada dels preveres colombians al bisbat

El dimecres 16 de setembre han arribat els tres preveres de l'arxidiòcesi de Cali, Colòmbia. Els mossens Jhony Muñoz Sánchez, Édison Marín Treviño i Jorge Emerson Ruiz López. Exerciran llur ministeri presbiteral al Baix Segre, especialment a Seròs, la Granja d'Escarp

i Massalcoreig, amb residència a la casa parroquial de Seròs. Amb ells ha arribat també Juan Ignacio Toscano Cruz, seminarista que s'integrarà al seminari diocesà lleidatà.

A tots quatre els donem la benvinguda i els desitgem un fecund ministeri en el nostre bisbat.

Aplec de Grenyana

L'Aplec de Grenyana es va celebrar el dissabte i diumenge 19 i 20 de setembre. L'associació de veïns de la partida, al final de les feines estiuenques del camp, reuneix als seus membres per a la festa: una exposició de pintures, jocs, sopar de germanor i la missa en honor de la Mare de Déu de Gre-

nyana. El bisbe Joan va presidir l'Eucaristia, cantada pel Petit Cor de la catedral de Lleida. Amb les ofrenes del camp, la sardana va entrellaçar als veïns i aquells que mantenen lligams amb la Partida. Tots esdevenien una ofrena humana al Déu de la Vida, arrelant llur fe o llur respecte a la "Plena de Gràcia".

Assemblea Catalano-Balear del MIJAC

Els passats dies 19 i 20 de setembre, va tenir lloc a les instal·lacions de la granja escola La Manreana de Juneda, la XX-XIIa Assemblea Catalano-Balear d'Animadors del MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica). Durant aquests dos dies, els diferents responsables dels centres de MIJAC de Catalunya i les Balears ens vàrem trobar per tal de, plegats, revisar la nostra tasca amb els infants, i anar acompanyant la vida del Moviment.

La primera feina que vàrem fer, va ser revisar la nostra estructura i forma de funcionar per tal d'adaptar-la a la realitat actual del moviment i de la societat. Aquest treball el vàrem dur a terme al llarg del dissabte tot fent grups i posant en comú les nostres reflexions. Al vespre, abans de sopar, vàrem celebrar l'Eucaristia, que va ser presidida pel nostre bisbe Joan, que ens va acompanyar des d'una estona abans. Allà vàrem recollir el fruit del nostre treball de

reflexió. A la nit vàrem fer una vetllada on vàrem divertir-nos tots plegats fent danses de tota mena.

El diumenge el vàrem dedicar, en plenària, a aprovar diversos temes, com el calendari, l'estat de comptes i les propostes de funcionament per aquest curs. També vàrem triar els responsables que vetllaran pel moviment a nivell de Catalunya i les Balears. El President (Carles Torrente) i la Secretària (Silvia Mas) són de la diòcesi de Barcelona, l'Iniciador (Agustí Balcells) de la diòcesi de Vic, i el Consiliari (Víctor Martínez) de la nostra diòcesi de Lleida. Després de dinar, els responsables del moviment que acabaven el seu servei van fer un testimoni on van explicar les vivències i el camí recorregut durant el

temps que han estat al capdavant de les seves responsabilitats, moment que va ser molt emotiu, doncs a algú se li van escapar les llàgrimes, però unes llàgrimes d'agraïment i de tristor per haver de deixar el seu lloc. Vàrem acabar la nostra assemblea tot seguit, doncs calia que tothom tornés cap a la seva diòcesi i no fes massa tard.

El MIJAC continua endavant adaptant-se als nous reptes i a les noves situacions, tot intentant fer un bon servei als infants i a la nostra Església, intentant transmetre des de les nostres realitats l'Evangeli de Jesús amb llenguatge d'infants.

Víctor Martínez, consiliari
Catalano-Balear del MIJAC

Catedral restaurada

El passat dimecres dia 23 es van donar definitivament per acabades les obres de reparació de la catedral de Lleida. Després de set mesos de treballs, pels quals una gran bastida amagà la Seu nova als vianants i turistes, la normalitat quotidiana ha tornat. Les diferents entitats es van trobar pel control final. Les persones representants de l'Institut Espanyol amb cura del Patrimoni, Hisenda, el Cabildo catedralici, l'arquitecte i l'empresa realitzadora de les obres van verificar la realització segons els projectes presentats.

De l'exterior mirant, sembla que es tractava d'una neteja. En realitat, hi havia també la restauració de peces i la consolidació de capitells per a una millor seguretat. Igualment, s'ha millorat la manera d'evitar la humitat.

El cabildo catedralici, amb la presència del seu President, Mn. Josep Ginestà, de Mn. Tarragona i de Mn. Moré, estaven satisfets per les obres realitzades. A l'arxiu, també s'han realitzat millores importants, a fi de conservar de manera òptima la seva riquesa històrica.

Arrels cristianes de Lleida

Fa més de sis anys que el bisbe Ciuraneta va demanar a professors i a persones competents esbrinar les arrels cristianes en el bisbat de Lleida. Ara ens arriba el quart i darrer volum d'aquest gran treball de recerca que ens permet de conèixer millor les nostres terres de Ponent. 1.500 anys d'història!

“Presència i significació del cristianisme en la història i societat de Lleida”, el IV i darrer volum, va ser presentat el dimecres 23 de setembre a la sala d'actes de la Universitat lleidatana. Van prendre la paraula l'editor, el Sr. Pagès, Mn. Ramon Prat, Director de l'IREL i Vicari General, el sr. Bisbe Joan Piris, els professors Ximo Companys, Manel Lladonosa i el Rector Joan Viñas. El bisbe emèrit de Lleida hi va ser igualment present.

El Dr. Manel Lladonosa, coordinador d'aquest últim volum, va explicar els diferents corrents socials i polítics que han existit des de finals del segle XVIII als nostres dies. Com es va acabar l'hegemonia de l'església, que la ciència va prendre el

rol de la religió apartant-la a l'àmbit privat. Però l'Església va saber adaptar-se. D'aquesta adaptació va sorgir una nova vitalitat creativa. Una experiència de fe renovada li va permetre situar-se novament en el món. El Concili Vaticà II significà un esdeveniment essencial, així com el Concili Tarraconense, a final del segle XX. Els moviments d'Acció Catòlica van aportar vitalitat a tota l'Església.

En tot aquest món difícil que el volum explica, hi ha personatges amb grans intuïcions: pensem en Teresa Jornet, Mn. Escolà que fundà l'Acadèmia Mariana. Intuïcions que van oferir molt en el seu temps, i que continuen avui dia sent llum per a la nostra societat.

Segur que aquest IV i darrer volum –també sens dubte els altres– serà un punt de referència en la nostra memòria col·lectiva. El desig de l'aleshores bisbe Ciuraneta s'ha fet realitat. Més de 90 autors hi han contribuït. L'Església viu en el nostre bisbat i nosaltres en som pedres vives! Ja comencem a escriure el Vè volum!

Renovació de Responsables a la Fundació Verge Blanca

El Bisbe de Lleida, Joan Piris, ha procedit a la renovació de responsables a la Comissió Permanent de la Fundació Verge Blanca, d'acord amb les disposicions estatutàries d'aquesta entitat, dedica-

da a la formació d'especialistes i a les activitats de Lleure dels infants, joves i adults.

En aquest sentit el Sr. Bisbe ha nomenat Director de la Fundació al Dr. en Pedagogia Sr. Laureano

Sánchez Castillo. Igualment ha designat, com a vocals de l'entitat, als psicòlegs Maria Esteve Florensa i Toni Capell Tehàs i, com a secretari, al pedagog Sr. David Sentís Julià. Finalment ha confiat a la Sra. Paquita Arturo Royo la missió d'orientació i assessorament de l'esmentada institució, funció que una laica assumeix per primera vegada en la història de l'organització.

La Fundació Verge Blanca neix l'any 1972 com un moviment cristià de joves dedicats a l'educació de la mainada, particularment la més desafavorida, en el temps de lleure. Avui la Fundació Verge Blanca és una organització educativa de la Diòcesi de Lleida bolcada, des d'una perspectiva cristiana, al servei de la diòcesi i de la societat en els àmbits de l'educació en el lleure d'infants, adolescents, joves, adults i gent gran; de la formació d'educadores i educadors i de la promoció de grups i centres d'educació en el lleure. Assumeix també el servei a aquelles institucions, públiques o privades, que volen establir plans de formació

i animació socio-cultural i de promoció de vida associativa.

L'estil i plantejaments educatius de la Fundació Verge Blanca de Lleida contribueix al desenvolupament de la societat amb el seu compromís educatiu, de servei i de diàleg intercultural a la llum dels principis de l'Evangeli i de les orientacions de l'Església Catòlica.

Per al desenvolupament eficaç de les seves finalitats aquesta institució diocesana s'estructura en tres àmbits: La formació (Escola de l'Esplai), el servei (Servei de Colònies de Vacances) i el de l'acció educativa directa (Centres d'Esplai Cristians). A més d'aquests àmbits d'intervenció educativa, la Fundació Verge Blanca coopera amb Ajuntaments, Consells Comarcals, Escoles i Centres Educatius, Associacions de mares i pares, Barris i Pobles a dinamitzar l'associacionisme i formar el seu personal.

Lleida, 25 de setembre de 2009

Fundació Verge Blanca de Lleida

Èxit del Concert “d'Orient a Occident” a sant Llorenç

El Petit Cor de la Catedral de Lleida oferí el passat dissabte dia 26 de setembre, a les 21 hores, un Concert de música religiosa. Fou com un resum de la història de la música dintre de l'església cristiana, que estesa d'Orient

a Occident, ha cantat el Senyor amb una riquesa d'expressions musicals meravellosa. Així ressonaren els càntics de la litúrgia ortodoxa, el gregorià, les primeres polifonies, l'Ave Maria de Victòria, Viadana, salms de Vivaldi, Marcello, Mozart, el Panis

angelicus de C. Franck, espirituals, cançó africana, de la Indonèsia, Cristus vincit de Miserachs, Sanctus i Amen de J. Mesalles.

Un nombrós públic va respondre amb una acollida entusiasta; el nostre sr. bisbe era present amb representats d'institucions públiques i entitats que donaren suport a l'activitat, com l'Ajuntament de Lleida, la Diputació, la Generalitat de Catalunya, el diari LA MAÑANA, l'orquestra Julià Carbonell. Foren

solistes, Yolanda Dolcet, soprano, Rosa Mª Pujol mezzosoprano, quartet de l'orquestra Julià Carbonell de Lleida, i Joan Espinosa, percussió. La direcció a càrrec de Mn. Joaquim Mesalles, mestre de capella de la catedral de Lleida.

Aquest mateix concert es farà a l'església del Tibidabo de Barcelona el proper diumenge 4 d'octubre a les 18 hores.

J. Mesalles

Un nou diaca permanent

El diumenge 27 de setembre, el bisbe de l'Església de Lleida va cridar al diaconat permanent en Julián Manzano Lorenzo. La seva esposa i família, parroquians i preveres el van acompanyar en aquest moment important de la vida diocesana.

El Sr. Bisbe va recordar el sentit del diaconat, que no s'ha de

limitar a la litúrgia, sinó que ha de ser de servei a la comunitat creient i humana. Igualment va fer una crida a esdevenir una Església més ministerial, on cadascú ha d'ocupar el seu lloc. Algun diaca va comentar una vegada, amb humor, que no havien de fer olor d'encens, de sagristia, sinó olor de poble, de carrer.

